

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra Helten

Citation: Kidde, Harald: "Helten", i Kidde, Harald: *Helten*, Gyldendal, 1926, s. 145. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde03-shoot-idm139975277422784/facsimile.pdf> (tilgået 25. september 2021)

Anvendt udgave: Helten

glemte at hale dit Buxeben op! Hvordan går det med Kæresten?"

Og jeg så, hvad jeg aldrig før havde set, Eberhard blotte sit Hoved og bøje sig dybt, idet den magre Herre haltede forbi.

Et Par store og forunderligt tindrende Øjne stirrede, truende, tvivlende — og han var borte.

Og jeg huskede fra Eberhards sidste År de tynde Hæfter, han havde grebet om med Hænder, der rystede af Andagt og Tak: „Hvad Christus dømmes om officiel Christendom“, og de øvrige „Øjeblikke“.

Og derte eneste Navn, jeg kendte, hørte jeg nu bespottet, endda jeg forstod, den store Farlige nu var død, kun få Dage efter Eberhard. Også Grundtvig, hvis: „Hvi er Herrens Ord forsvundet fra hans Hus?“ jeg huskede fra Eberhards Bord, hånede den unge Teolog, vrængende ad ham og „Vorherres lille Flok“.

O, jeg kunde vel lære disse Navne og disse Begivenheder at kende, vel og, føle den Begejstring eller den Vrede i mig, som de unge Mænd rammende — fornåm jeg ikke mit Hjærte længselsfuldt og hungrende, begærede jeg ikke at svimle bort i Ild og Rus, at give mig hen i Kærlighed? Men jeg vidste det: deres Had vilde blive min Kærlighed, deres Foragt min Beundring; som Fjende måtte jeg stå iblandt dem. Og hvor turde jeg det?

Og desuden, om alt andet blev overvundet, om alt andet blev lært — aldrig blev deres Latter lært, ti aldrig blev Korset overvundet. Aldrig vilde jeg kunne le så glemstomt som de — jeg måtte jo mindes min Moder på Færgelejets Trappe, jeg måtte mindes Christine og de hvide Piger, Eberhards Offer og Længsel og Død — og Korset Korset — --

Aldrig vilde jeg kunne bevæge mig som de, muntert og frit — mine Øjne var svage af Mørke, mine Ben krumme af Stillesiddende. Jeg vilde svimle, som under den åbne Himmel hin Gang.

Pludselig rørte Augustinus ved mig. Jeg så op i hans fregnede, rødhårede Ansigt og tænkte: „Men han, er han ikke som du, nægte, fattig og grim?“ Men jeg huskede, hvor listigt han havde smøget sig ind mellem